

Κρίση + Κριτική*

Στον **Κωνσταντίνο Λάσκαρη**, υπουργό Εργασίας της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας το 1976, εισηγητή και θερμό υποστηρικτή του αντεργατικού και αντιαπεργιακού νόμου 330/76, ανήκει η πατρότητα της ιδέας για την «**κατάργηση της πάλης των τάξεων**» με το νόμο που απαγόρευε την απεργία. Αν ζούσε σήμερα, θα έδινε θερμά συγχαρητήρια στους φορείς της Κοινωνικής Συμμαχίας και στους αφανείς εταίρους της για την υλοποίηση της ιδέας του με την Πανεθνική Ημέρα Δράσης της 30ής Μάη, που κατ' ευφημισμό αποκαλείται απεργία.

Μια «δράση» που εκπορεύεται από επαγγελματικούς φορείς και συλλόγους που κατά κύριο λόγο, όσο εξελισσόταν η επίθεση ενάντια στα εργασιακά, συνδικαλιστικά και ασφαλιστικά δικαιώματα, είτε περιορίζονταν σε ανακοινώσεις και συμμετοχές «στα χαρτιά» σε όποιες διαμαρτυρίες προκηρύσσονταν (για να συντηρούν κι έναν λόγο ύπαρξης), είτε συνέβαλαν στον αποπροσανατολισμό ασκώντας προσφυγές κατά του μνημονίου (!!), είτε προωθούσαν μια καθαρά συντεχνιακή λογική, αλλά πάντοτε αποφεύγοντας σαν ο διάβολος το λιβάνι τις διαδικασίες συνελεύσεων για λήψη αποφάσεων αγώνα, από τον φόβο μήπως ξεφύγει η κατάσταση από τα χέρια των φιλοκυβερνητικών ηγεσιών τους.

Μια «δράση» με την πρωτοβουλία φορέων που εκφράζουν τα ταξικά συμφέροντα των ανώτερων στρωμάτων των επαγγελματικών αυτών ενώσεων και σε καμία περίπτωση τον κόσμο των νέων επιστημόνων που καθημερινά εξαθλιώνεται, που εκφράζουν και συμμετέχουν στην υλοποίηση μιας σειράς μνημονιακών σχεδιασμών.

Μια «δράση» που στηρίζεται από τις συστημικές τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ), που πολιτικά και οργανωτικά έχουν αποκοπεί από τον κόσμο της δουλειάς, που δεν εκφράζουν τις αγωνίες του και τις ανάγκες του, που δεν αποτελούν όπλα στα χέρια των εργαζομένων αλλά εργαλεία ταξικής συνεργασίας και συνδιαλλαγής αλλά και εκτόνωσης των όποιων αγωνιστικών διαθέσεων ξεσπούν. Οι συστημικές συνδικαλιστικές ηγεσίες επιχειρούν να προσδώσουν με τη συμμετοχή τους σαν «εκπρόσωποι» των

εργαζομένων νομιμοποίηση στους σχεδιασμούς αυτούς ενώ ταυτόχρονα διαβλέπουν μία ακόμη ευκαιρία, μέσα σε κλίμα υποχώρησης και κινηματικής νηνεμίας, να διασώσουν την ύπαρξή τους.

Δεν εξαγγέλθηκε, λοιπόν, αυτή η «δράση» επειδή δήθεν αφουγκράστηκαν την ανάγκη του κόσμου για αγώνες και διεκδικήσεις. Αντίθετα, πρόκειται για μια πολιτική κίνηση που χρησιμοποιεί το μέσον πάλης της απεργίας και προσπαθεί να το εκμεταλλευθεί σαν όπλο της συστημικής προπαγάνδας, των ιδεολογημάτων και των πολιτικών στόχων της και να δοκιμάσει στοιχίσει κόσμο πίσω απ' αυτά. Η συμπαρατάξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΕΥ σ' αυτή την πολιτική κίνηση εκφυλίζει ακόμη περισσότερο την έννοια της απεργίας, εξομοιώνοντάς την με ένα ιδιότυπο και καινοφανές εργοδοτικό λοκ-άουτ, και -το χειρότερο- συμβάλλει με αυτόν τον τρόπο στη μεγαλύτερη απομάκρυνση των εργαζομένων από την έννοια του ενεργητικού μαχητικού συνδικαλισμού. Ακόμη, με αυτού του είδους τις κοινωνικές συμμαχίες που περιλαμβάνουν και την εργοδοσία ή και συστημικούς φορείς, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ αναδεικνύονται σε ιδεολογικοπολιτικό μηχανισμό αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων.

Οι παράλληλες πολιτικές στοχεύσεις των εταίρων που απαρτίζουν την «Κοινωνική Συμμαχία» έχουν έναν κοινό τόπο: Τα επόμενα χρόνια προβλέπονται ακόμη πιο δύσκολα για το λαό και την εργατική τάξη, από κάθε άποψη. Άρα η εμπέδωση κλίματος ταξικής συνεργασίας και η ευδοκίμηση της συναντίληψης περί των «κοινών εθνικών στόχων» είναι απαραίτητα για να εδραιώνεται και να βαθαίνει η εκμετάλλευση και η εξαθλίωση των εργαζομένων, για να επιβάλλονται τα νέα μνημόνια και οι νέες αντιλαϊκές πολιτικές. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και η αστική τάξη έχουν ανάγκη μια τέτοια πραγματικότητα που θα βασίζεται στο «όλοι μαζί δουλεύουμε, παράγουμε, δημιουργούμε» αλλά κερδίζει το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, για να συνεχίσει να εκπροσωπεί επάξια τα ξένα και ντόπια αφεντικά της. Θέλουν μια πραγματικότητα όπου η «κοινωνική συμμαχία» θα υποκαθιστά το ταξικά οργανωμένο εργατικό κίνημα, του οποίου οι διεκδικήσεις πλέον θα υποτάσσονται στις ανάγκες ανάκαμψης του κεφαλαίου, και όποιοι αγώνες και διεκδικήσεις ξεφεύγουν από το πλαίσιο της «Κοινωνικής Συμμαχίας» θα συντρίβονται.

Οι εργοδοτικοί φορείς στηρίζουν αυτή την ημέρα πανεθνικής δράσης. Ενάντια σε ποιον, λοιπόν, γίνεται αυτή η απεργία; Από ποιον διεκδικεί και τι; Η εργοδοσία και η κυβέρνηση την εντάσσουν στην υποστήριξη του σχεδίου παραγωγικής ανασυγκρότησης, της ανάπτυξης της επιχειρηματικότητας. Ανάπτυξη όμως στον καπιταλισμό σημαίνει συσσώρευση κεφαλαίου που επέρχεται με τη μεγιστοποίηση της απόσπασης της υπεραξίας πάση θυσία. Πάση θυσία σημαίνει ιδρώτας και αίμα των εργατών, άγρια και συνεχής

εκμετάλλευση. Ποιο, λοιπόν, το όφελος των εργαζομένων από τη συμμετοχή τους; Συμμετέχοντας σ' αυτήν οι εργαζόμενοι δείχνουν, έστω και με τον τρόπο που χαρακτηρίζει την κίνησή τους μέχρι τώρα, την αντίθεσή τους στην αντεργατική πολιτική και πώς; Μέσα από ποιες προπαγανδίσσεις, συγκεντρώσεις, συνελεύσεις, συνεδριάσεις ΔΣ σωματείων ή αποφάσεις τους; Προφανώς και δεν υπάρχουν πραγματικές τέτοιες. Θα καλεστούν, λοιπόν, να συμμετάσχουν ως ακολουθητές και παρακολουθητές μιας πολιτικής κίνησης με πρωτοβουλία της εργοδοσίας και των φορέων της Κοινωνικής Συμμαχίας, περιοριζόμενοι σε ρόλο ουράς.

Ο χαρακτήρας αυτής της πολιτικής κίνησης δεν μπορεί να μεταστραφεί, δεν μπορεί να αλλάξει. Η λογική της «αξιοποίησης αυτής της απεργίας» για να προβληθούν αιτήματα και διεκδικήσεις των εργαζομένων απλώς είναι λανθασμένη. Πρώτον, επειδή η πρωτοβουλία, ο σχεδιασμός και το πλαίσιο ανήκουν στον αντίπαλο και είναι αντιδραστικά. Δεύτερον, ακόμη και αν θεωρεί κανείς ότι μπορεί η συμμετοχή του κόσμου στην απεργία να είναι τέτοια που να λειτουργήσει, στις παρούσες συνθήκες, σαν κίνηση αντιστρατευόμενη την κίνηση της συμμαχίας και να χαρακτηρίσει αυτή το κλίμα, είναι σίγουρο ότι απαιτείται άλλης τάξης και μεγέθους παρέμβαση στον κόσμο της δουλειάς, και μάλιστα από καιρό, έτσι ώστε να πάρει σάρκα και οστά η πρόταξη των εργατικών συμφερόντων κόντρα στις ανάγκες του κεφαλαίου και της κυβέρνησής του, της ΕΕ και των δανειστών. Και αυτό δεν φαίνεται να συμβαίνει ούτε και να παλεύεται ουσιαστικά από κανέναν (είναι άλλο ζήτημα η στάση και η τοποθέτηση των πολιτικών οργανώσεων).

Έχουμε λοιπόν μια αντιδραστική πολιτική δράση που χρησιμοποιεί επικουρικά το μέσο της απεργίας για να υλοποιηθεί. Πολιτικός είναι ο στόχος σύμφωνα με αυτούς που την εξήγγειλαν, πολιτική πρέπει να είναι και η παρέμβαση όποιων θέλουν να αντιπαρατεθούν στο όνομα των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Γι' αυτό δεν υπάρχει πραγματικό δίλημμα περί απεργοσπασίας μιας πραγματικής, διεκδικητικής απεργίας που διεκδικεί συμφέροντα των εργατών, και όποιος το εννοεί ας πάει να το απευθύνει στους εργάτες που θα πάνε να δουλέψουν, μην έχοντας πεισθεί από καμία πλευρά.

Η κατάσταση στην οποία έχουν φέρει τον κόσμο της δουλειάς οι εργοδοπατέρες και οι ρεφορμιστές, η έλλειψη εμπιστοσύνης που του έχουν καλλιεργήσει για τους αγώνες και για τα μέσα πάλης, η καλλιέργεια της λογικής της ανάθεσης σ' αυτούς, οι εκβιασμοί που έχουν αφήσει να περάσουν του τύπου «θα χάσεις το μεροκάματο αν απεργήσεις», η μεθοδικότητα που έχουν επιδείξει στο σπάσιμο των απεργιών, η έλλειψη έμπρακτης ταξικής αλληλεγγύης, η μη περιφρόνηση απεργιών και η εγκατάλειψη των απεργών να δίνουν ατομικά τη μάχη με τον εργοδότη, αυτή ήταν επί σειρά ετών πραγματική απεργοσπαστική τακτική. Όλα αυτά

δεν αφήνουν κανένα περιθώριο εύκολης αντιμετώπισης της κατάστασης με λόγους «περί απεργοσπασίας», όταν αυτό το κύριο καθήκον του οργανωμένου εργατικού κινήματος δεν έχει αναληφθεί από κανέναν.

Σε μια συγκυρία που επιχειρείται η πολιτική υπονόμευση του όπλου της απεργίας, όπου καλούνται εργαζόμενοι να νομιμοποιήσουν αυτήν την υπονόμευση, μέσω της συμμετοχής σε μια καρικατούρα που την ονομάζουν απεργία, ενώ πρόκειται για εργοδοτική φιέστα, πάει πίσω ιδεολογικά και πολιτικά η ταξική συνείδηση του εργάτη όταν δεν αντιπαλεύεται το θράσος των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ να καλούν τους εργάτες σε εκδηλώσεις της εργοδοσίας και σε τσίρκο ταξικής ειρήνης, σαν φτωχούς κλακαδόρους. Ξέροντας βέβαια ότι είναι ζήτημα συσχετισμών το πέρασμα από την προπαγάνδα στην ανοικτή αντιπαράθεση στον δρόμο.

Η 30ή Μάη λοιπόν δεν είναι απεργία, είναι αυτοακύρωση. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΕΥ απαλλοτριώνουν το ρόλο τους σαν συνδικαλιστικά όργανα στην υπηρεσία των εργαζομένων. Οι αριστερές δυνάμεις που δρουν στα σωματεία και στους χώρους δουλειάς δεν μπορούν και δεν πρέπει να είναι ετεροκαθοριζόμενες. Δεν μπορούν, δηλαδή, να βασίζουν την πολιτική τους σε διεργασίες, διαμορφώσεις, τάσεις και επιλογές δυνάμεων του συστήματος. Μπορούν να παίξουν καταλυτικό ρόλο μόνον σε συνάρτηση με τη διαδικασία συγκρότησης της εργατικής τάξης και των συμμαχιών της με τις καταπιεζόμενες λαϊκές μάζες. Και αυτή η διαδικασία δεν γίνεται εν κενώ αλλά στο πεδίο της αντίστασης και της πάλης που αναπτύσσονται όταν αγωνιζόμαστε για τα πραγματικά προβλήματα και τους στόχους που αυτά υπαγορεύουν. Όσο καιρό δεν μπαίνει επί τάπητος αυτή η διαδικασία, με πραγματικούς όρους, θα δρέπονται πικροί καρποί.

ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ - ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΕΕ - ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΕΡΓΟΥΝ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΗ ΤΟΥ.

ΣΤΙΣ 30 ΜΑΗ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΑΓΚΑΖΕ ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΔΗΛΑΔΗ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΞΕΖΟΥΜΙΣΜΑ.

*Πηγή: krisikaikritiki.wordpress.com